
Waarom
MUSSERT

WAAROM MUSSERT?

DOOR

FREEK DE JAGER

UITGEVERSMAATSCHAPPIJ
DE AMSTERDAMSCHE KEURKAMER
AMSTERDAM

TOEN ik, nu ruim acht en dertig jaar geleden, op de wereld kwam, was – zoo is mij later verteld – mijn vader werkloos.

Mijn vader was los arbeider. Het grootste deel van het jaar werkte hij op het land bij „den boer". In den herfst werkte hij meestal een paar maanden op een fabriek. Midden in den winter was hij echter vrijwel altijd één, twee en soms wel drie maanden of nog langer – dat hing veel van het weer af – zonder werk. In de jaren waarop ik hier doel, zal hij gemiddeld vijf of zes gulden per week hebben verdiend.

Dat was in die dagen nog niet het minste. En och, mijn vader verbouwde voor eigen gebruik aardappelen en groenten. Als mijn vader werk had, leefden mijn ouders tevreden hun arbeidersbestaantje en waren zij betrekkelijk gelukkig. Het arbeidersgezin uit die dagen stelde immers haast geen eischen aan het leven.

„We zijn er nog velen te kwiek af," zei mijn moeder dan dikwijls.

En zoo was het ook.

Over het algemeen was het in vele arbeidersgezinnen slechter gesteld. Daar werd nog al eens honger geleden, terwijl dit in vaders gezin vrijwel nooit – d.w.z. enkele bijzonder slechte

winters daargelaten – in de letterlijke beteekenis het geval is geweest. Zoo herinner ik mij kinderen, die 's winters in geen dagen naar school kwamen, omdat zij geen kleeren of klompen hadden. En ook herinner ik me nog kinderen, die op school weleens huilden van den honger. Dat waren kinderen uit heel groote gezinnen bij ons uit de buurt; het waren nog kleine peuters uit de eerste en tweede klas. De ,,grooten'' waren ,,flinker''.

Neen, zoo erg is het met mij nooit geweest. Ik had altijd klompen om naar school te gaan en mijn maag was ook altijd gevuld, wanneer ik naar school ging.

Echter, dat vullen van mijn maag en die van mijn oudere zusje en broertje ging weleens ten koste van de magen van mijn ouders. Maar dat wist ik toen nog niet. Deze en dergelijke dingen hoor en begrijp je eerst later. Zoo begreep ik ook eerst later wat het voor mijn moeder moet zijn geweest, veertien dagen nadat ik was geboren, weer uit werken te moeten gaan en mij aan de zorgen van mijn werkloozen vader over te laten. Ja, eerst toen ik vijf en dertig jaar later met een eigen gezin in ongeveer dezelfde verhoudingen kwam te verkeeren, begreep ik ten volle wat het voor mijn moeder moet zijn geweest, om in andere gezinnen, waar ook een moeder was en waar ook kleine kinderen waren, de trappen, de stoep en de gangen te gaan doen, de schoenen van die kinderen te poetsen enz., terwijl toch haar eigen kindje zijn moeder nog zoo hard noodig had, evenals de andere twee, die door vader naar school werden geholpen.

Toen ik een jaar of veertien, vijftien was geworden, drongen de eerste vragen zich – aan de hand van hetgeen ik in dit verband zelf ondervond, in de buurt zag en op het werk van de oudere arbeiders zoo al hoorde – aan mij op. En de antwoorden, die ik vond, maakten me op dien leeftijd reeds niet weinig opstandig. Ik begreep, dat er in de samenleving het een en ander niet in orde moest zijn.

De liberale boeren en hun vrinden, de gezeten burgers uit de gemeente, begonnen mij meer en meer een ,,reuze-praatsmaker'' te vinden, die ,,altijd wat had''. En er waren wel

arbeiders, die dit beaamden. Tegen de eersten groeide mijn haat en voor de laatsten voelde ik steeds meer minachting. Een arbeider, die, hoe dan ook, met een ,,kapitalist'' heulde, was voor mij zonder meer een ellendeling. ,,Kapitalisten'' waren in mijn oogen – en in die van mij niet alleen – behalve de rijke boeren, ook vele anderen, zooals de burgemeester, de notaris, de gemeente-secretaris, de hoofdonderwijzer, de dokter, de directeur en de leeraren van de H.B.S., de directeur van de fabriek, de rentenier enz. Ik zag natuurlijk wel, dat ze niet allemaal hetzelfde waren. Er waren heel geschikte menschen bij. Ook voor de arbeiders. Zelfs onder de liberale, rijke boeren kwamen geschikte voor, als je maar niet aan hun portemonnaie kwam.

Ook vermoedde ik wel, dat er ook nog andere ,,kapitalisten'' op de wereld waren, buiten degene, die ik kende. Maar niettemin rangschikte ik ze allemaal, te beginnen bij de boeren – waarbij ik met vader, nadat ik van school was gekomen, ging werken – tot de kapitalisten waar ik vader en de andere arbeiders wel over hoorde praten en waarvan ik al het een en ander had gelezen.

Zoo kreeg ik begrip van de ,,kapitalistische klasse''. Een klasse, die zich verrijkte en leefde ten koste van de arbeiders, de ,,proletarische klasse''. Daartusschen – tusschen de kapitalistische en de arbeidersklasse – waren ook nog wel andere menschen, als o.a. de bakker, de schoenmaker, de smid, de timmerman enz., maar die telden in dit geval niet mee. Dat waren geen ,,arbeiders'' en ook geen ,,kapitalisten''.

Ik was op weg – hoe kon het ook anders? – klassenstrijder te worden. En deze ontwikkeling in de richting van het marxisme verhaastte zich snel, toen mijn vader, door bemiddeling van een kennis, werk in de groote stad kreeg en wij daar gingen wonen. Toen was ik vlug een ,,bewuste klassenstrijder''. En een felle.

Daar, in de stad, kwam ik spoedig in aanraking met jongens van mijn leeftijd en met oudere arbeiders, die ,,politiek waren of werden geschoold''. Ik kreeg een ,,breederen'' kijk op het

wereldgebeuren, en zoog me vast in het ,,wetenschappelijke socialisme''.

Marx werd mijn profeet. Het marxisme zou het kapitalisme vernietigen en ons, ,,de'' arbeiders, verlossen uit de slavernij. Daar was ik heilig van overtuigd. Het kon niet anders en in die dagen leek onze bevrijding al zeer dichtbij.

Mijn vader schudde zijn hoofd wel eens, als ik met vuur ,,het socialisme'' verdedigde en hij mij tegensprak.

,,Och man,'' zei ik dan, – ik was intusschen een jaar of achttien – ,,jullie leiders, de leiders van het christelijke vakverbond, zijn handlangers van het kapitalisme en eigenlijk verraders van de zaak van alle arbeiders, verraders van ,,het internationale socialisme''. Ik was uiterst opstandig. En niet alleen tegenover de kapitalisten en hun ,,trawanten'' in en buiten de fabriek waar ik werkte en temidden der arbeiders van andere politieke richting, maar ook soms wel tegenover mijn vader, wanneer het ,,de politiek'' betrof. En ook wel tegenover mijn moeder, als zij mij weer eens aanspoorde, toch niet zoo dikwijls de kerk te verzuimen. En ik weigerde niet, om naar de kerk te gaan, omdat ik niet meer in God geloofde, doch ik vond de kerk een instrument in de handen van hen, die ons uitbuitten en knechtten en die ook mijn ouders zoo ontzettend veel leed en onrecht hadden aangedaan.

En natuurlijk, ook hierbij overdreef ik, of beter gezegd generaliseerde ik te veel. Maar had ik in de kern van de zaak ongelijk? Neen, in wezen en in hoofdzaak was het zoo. En juist omdat het zoo was, als ik en duizenden arbeiders het voelden en van kind af aan op de meest schrijnende wijze dat ontzettende sociale onrecht hadden ervaren, door regeerders en door kerkelijke bedienaars hadden hooren vergoelijken in allerlei ,,fraaie'' bewoordingen en min of meer als Gods wil, waarbij slechts berusting paste, hadden hooren uitleggen, werden ik en ongetelden van mijn medearbeiders een gemakkelijke prooi van lieden, die met duivelsche sluwheid de liberaal-kapitalistische ongerechtigheid aangrepen en de democratische ,,vrijheid'' benutten, om de wereldheerschappij van hun ras te bevorderen of

om zich een positie als vrijgestelde en als ,,geachte'' afgevaardigde der arbeiders en als ,,geachte volksvertegenwoordiger'' te veroveren.

Het is overbodig hier nog weer eens namen te noemen. De namen der ,,geniaalste'' volksbedriegers en arbeidersvergiftigers zijn voor langen tijd door hen zelf in de historie van den democratischen strijd van arbeiders voor verlossing uit de kapitalistische slavernij, vastgelegd. En hun bewuste helpers en deels onbewuste vazallen, kunnen gevoegelijk nu reeds aan de vergetelheid worden prijsgegeven. Ook laat ik hier de namen van waarachtige en onbaatzuchtige leiders en voormannen van arbeiders – die er ook geweest zijn – achterwege. De grootste en belangrijkste van hen zijn over het algemeen op dit oogenblik nog genoegzaam bekend en de reeks waarachtige pioniers voor de bevrijding der arbeiders met parlementair-democratische middelen, van minder algemeene bekendheid, is toch nog wel zoo lang, dat een volledige opsomming hier te ver zou voeren. Alleen zij vastgesteld, dat men de laatst bedoelden niet alleen vond en vindt onder de zoogenaamde modernen – hoewel naar mijn meening ook van dézen wel het grootste aantal – maar ook onder de confessioneele al of niet vrijgestelde sociale werkers uit het parlementair-democratische tijdperk.

WAAR ik in het voorgaande iets vertelde van mijn jeugd-ervaringen, was dat niet het gevolg van de meening, iets buitengewoons te hebben ondervonden. Ik weet maar al te goed, dat millioenen Nederlandsche arbeiderskinderen onder ongeveer dezelfde ellendige omstandigheden en verhoudingen zijn opgegroeid en dat talloozen van hen nog hardvochtiger zijn ontrecht en nog schrijnender de gevolgen van kapitalisme, valsche democratie en schijnheilig ,,christendom'' hebben ondervonden. En wanneer dan verder uit het voorafgaande bitterheid sprak, was dat geen uitvloeisel van slechts met wrokgevoelens bezeten en hopeloos gedesillusionneerde geestesgesteldheid, maar het gevolg van gerechtvaardigden, zelfs noodzakelijken haat tegen datgene en diegenen, waardoor ook de Nederlandsche arbeiders, arbeidersvrouwen en arbeiderskinderen in het democratisch-kapitalistische verleden van generatie op generatie zijn geteisterd.

Thans weet ik ook wat dit betreft, wat ik vroeger tengevolge van een leugenachtige voorlichting en eigen, verklaarbare kortzichtigheid niet wist – namelijk, dat dit niet het werk van een omvangrijke en in haar geheel aan de arbeiders tegengestelde klasse was – maar het gevolg van het liberaal-democratische regeeringsstelsel, waardoor het Jodendom en enkele niet-Jood-

sche misdadigers vrij mandaat verkregen, hun rasinstincten en hun kapitalistische en parasieten-hartstochten, ten koste van geheele volken en van millioenen arbeiders, uit te leven.

Daarom is het onmogelijk het kapitalisme uit te bannen, zonder het Jodendom uit te schakelen, het liberaal-democratische regeeringssysteem volledig uit zijn voegen te lichten en er een volksch en socialistisch stelsel voor in de plaats te stellen. Dat dit door hen, die in vroeger jaren werkelijk, maar als democraten voor socialisme of anderszins tegen gevolgen van kapitalisme streden, niet werd ingezien, valt hun niet kwalijk te nemen. Zij waren kinderen van hun tijd en de tijd was in hun dagen nog niet rijp voor zuiverder inzichten en doeltreffender strijd. Deze tijd werd pas rijp na den grooten oorlog van 1914–'18.

In dezen tijd worstelde zich de grootste en geniaalste mensch, de volksche en socialistische strijder omhoog. Hij, Adolf Hitler, de handarbeider van vóór 1914 en frontsoldaat uit den daaropvolgenden vierjarigen oorlog – Hitler bevrijdde niet alleen eigen volk, maar tenslotte het geheele Germaansche ras van Jodendom en kapitalisme.

Het ligt niet op mijn weg te pogen, een beschrijving te geven van den ontzaglijken strijd van Hitler en de zijnen, tegen de wereldomspannende plutocratische machten, die nog maar luttele jaren geleden bijna de groote kern der Germaansche gemeenschap, het Duitsche millioenenvolk, ja, der geheele menschheid, in hun wurgenden greep hadden verstikt. Wie zich van deze ontzaggelijke, dertien-jaar-lange worsteling een eenigermate duidelijk beeld wil vormen, dient allereerst Hitlers boek ,,Mijn kamp'' grondig te lezen.

En ook beschouw ik het niet als mijn taak – stel, dat ik het zou kunnen – te schrijven over de oorzaken en de veroorzakers van den huidigen oorlog. Méér dan driekwart der arbeiders van het Europeesche vasteland weet met mij, dat deze oorlog er een is, tusschen eenerzijds de krachten van den nieuwen tijd, van het nationaal-socialisme en fascisme, en anderzijds der wanhopige ,,machten'' van den ouden tijd, van Jodendom en plutocratisch-

kapitalisme. Millioenen arbeiders weten, dat dit de beslissende oorlog is tusschen den heldhaftig zegevierenden Arbeid en het zijn laatste krachten verzamelende en met niets en niemand ontziende misdadigheid menschenmateriaal offerende kapitalisme.

Ik wil alleen en voor zoover dat in mijn vermogen ligt, aan mijn Nederlandsche arbeidskameraden iets zeggen over het waarom en waardoor ik van klassenstrijder nationaal-socialist werd.

Er is in de afgeloopen jaren veel gesproken en geschreven over de, met democratische middelen veroverde ,,lotsverbeteringen'' voor de arbeiders. En ik geef onmiddellijk toe, dat er b.v. van 1900 tot 1940 door het streven der verschillende democratische partijen en vakbonden veel en op velerlei terrein verbeteringen voor de arbeiders in het algemeen, zijn tot stand gekomen. Ik bestrijd zelfs degenen, die dit willen of zouden willen ontkennen. Al was het alleen maar, omdat ook ik – als arbeider en soms als werklooze – op eenzame en soms vergeten posten, jarenlang met hartstochtelijk socialistischen strijdlust als partijlid en als lid van den vakbond, mijn aandeel bij de ,,democratische verheffing'' der Nederlandsche arbeiders heb geleverd. Daar heb ik geen spijt van. Integendeel. Daar ben ik met gepaste bescheidenheid trotsch op. En zoo heb ik ook een blijvende vereering voor hen, die mij daarbij te goeder trouw en met de beste bedoelingen voorgingen.

Maar wie kan mij in ernst euvel duiden, dat ik – een jaar of wat geleden – min of meer zelfstandig en los van de partijleer en ,,de democratische gedachte'' – de juiste antwoorden zocht op de tallooze vragen, die zich onweerstaanbaar aan mij opdrongen en waarop de laatst bedoelden, voorzoover nog in leven, mij geen bevredigende antwoorden konden geven?

Wie meent, dat een arbeider, die ettelijke jaren en met eerlijke overtuiging en idealisme heeft ,,meegeloopen'', met hetzelfde gemak en met dezelfde gemoedsrust, waarmee hij na thuiskomst van het werk zijn werkplunje verwisselt voor het confectiepakje, tot ,,inkeer'' komt en zijn oude strijdmakkers ,,in den steek laat'', vergist zich wel héél erg.

Wie beschrijft de eenzame, de innerlijke geestelijke worsteling van zoo'n ,,afvallige'', zoo'n ,,renegaat'', alvorens hij in stille uren rust en evenwicht heeft gebracht in zijn door een storm van onloochenbare dingen losgeslagen waandenkbeelden?! O jawel, de schimpscheuten, insinuaties en hoon van hen, op welker kameraadschapsgevoelens en strijdvaardigheid ik toch ook voor dien tijd steeds tevergeefs een beroep deed, lieten mij ijskoud. Maar de al en niet uitgesproken verwijten der oude strijdmakkers, bij het niet meer of nauwelijks groeten en bij de dikwijls heftige debatten: die schrijnen!

Ja, als je wordt gemeden door hen, met wien je jarenlang hebt gestreden en als arbeidskameraden veel lief en leed hebt gedeeld en voor wien en met wien je zoo graag het nieuwe, groote en zuivere socialistische ideaal wilt verwezenlijken – ja, dan – dàn stijgt het je weleens in de keel. Alle hoon, smaad en laster van een leugenpers en al het geschimp van de eeuwige hielenlikkers en klaploopers is licht te dragen in vergelijking met die onverdiende, stilzwijgende verwijten der oude kameraden. En toch, dit maakt sterk voor den nieuwen strijd, die wacht, totdat je met jezelf tot klaarheid bent gekomen. Dit is de onvermijdelijke en in zeker opzicht zelfs noodzakelijke vuurproef, die iedere arbeider in meer of mindere mate doormaakt, alvorens hij een strijdbare nationaal-socialist is.

Als wij – als arbeiders – naar eer en geweten voor onszelf het antwoord willen zoeken en vinden op de meest dringende vraag van dezen tijd: ,,democratie of nationaal-socialisme?'', dan dienen wij eerst ernstig en onbevooroordeeld de antwoorden te geven op een aantal andere vragen, ondergeschikt aan de groote en beslissende vraag.

Allereerst klemt dan de vraag: is het, op de keper beschouwd, werkelijk zoo, dat er voor de Nederlandsche arbeiders in het algemeen, van, laten we zeggen 1900 tot Mei 1940, zooveel sociale winst is geboekt? Hierbij mag niet worden vergeten, dat de in genoemde jaren ook voor de arbeiders zoo ontzaglijk toegenomen technische mogelijkheden tot meer bezit en meer vrijen tijd er niet *ondanks*, maar mede *door* het kapitalisme in de

enge en voor een groot deel onjuiste beteekenis, zijn gekomen. Dit met het oog op de neiging in bepaalde kringen, om den ,,eerepalm'' van den hierbedoelden zgn. democratischen sociale vooruitgang als onvervreemdbaar voor eigen groepje op te eischen en ook met het oog op de door het marxisme verspreide wanbegrippen over ,,Kapitaal en Arbeid'', waarbij b.v. vrijwel iedere ondernemer en dergelijke een ,,kapitalist'' heet, maar waarbij het werkelijke kapitalisme voor een groot deel onbesproken en onbestreden werd gelaten.

Hierop zullen wij niet verder ingaan. Zonder onszelf te onderschatten, behooren wij het ontleden van deze ingewikkelde materie – ,,Kapitaal en Arbeid'' – over te laten aan menschen, die zich daarmee met recht een eervollen socialen en antikapitalistischen naam hebben verworven. Bepalen wij ons tot de volgende vraag, die in de eerste ligt opgesloten en waarop wij wèl geheel zelfstandig het antwoord kunnen vinden, n.l. deze: was de afstand tusschen het levenspeil der arbeiders en de mogelijkheden daartoe omstreeks 1900 grooter dan de afstand tusschen de ,,welvaart'' en de technische mogelijkheden daartoe voor de arbeiders van 1930–1940?

Mijn antwoord luidt: neen!

Het is zelfs zoo, dat voor zeer vele arbeiders het geestelijke en stoffelijke levenspeil over die jaren – niettegenstaande de geweldig toegenomen mogelijkheden tot geestelijke en materieele behoefte-bevredigingen ook voor hen en hun gezinnen – bitter weinig of in het geheel niet is gestegen. Van een ander deel der arbeiders kan worden gezegd, dat de hier bedoelde verhouding slechts in enkele jaren van kapitalistische ,,hoogconjunctuur'' wat gunstiger is geweest, doch na de groote crises van 1929 weer even ongunstig is geworden als in en omstreeks 1900. En van slechts een zeer klein gedeelte van het totale aantal Nederlandsche arbeiders kan met beslistheid worden gezegd, dat de verhouding tusschen het één, de veroverde levensrechten, en het ander, de technische mogelijkheden tot redelijke bevrediging van redelijke behoeften, niet onbelangrijk is verbeterd.

Zoo mogen wij – neen, zoo moèten wij den socialen vooruitgang toch meten, nietwaar?!

Voor een eerlijk en zuiver oordeel en inzicht dient bij den socialen vooruitgang de economische vooruitgang geen oogenblik en in geen enkel opzicht, uit het oog te worden verloren. Wij laten het antwoord op de vraag door wien die economische vooruitgang ontstond en mogelijk was, verder maar rusten. Wel komen wij na eenig nadenken al tot de slotsom, dat die economische ontwikkeling noodzákelijk tevens een socialen vooruitgang met zich mee moest brengen. Oók al zou er van geen democratisch parlement en van geen democratische beroepsvertegenwoordigers ,,der arbeiders'' sprake zijn geweest.

Neen, ik vergeet niets! Ook niet, de in genoemde jaren met horten en stooten ,,dan toch maar tot stand gekomen sociale wetgeving''! Maar wel vraag ik: waarom kwam er, inplaats van een aan de redelijke eischen der ,,arbeiders-massa's'' voldoende, een surrogáát-sociale wetgeving tot stand en op velerlei sociaal gebied heelemáál niets tot stand?! De parlementaire democratie heeft toch warempel daartoe tijd te over gehad, terwijl de millioenen hoofd- en handarbeiders búiten het parlement, in de bedrijven in het moederland en in onze onmetelijke koloniale gebieden, toch ook dáártoe de technische en economische mogelijkheden schiepen!

Waarom niet?

Omdat het parlementair-democratische stelsel de eenheid der arbeiders verhinderde en hen tot organisatorische onmacht dwong en doemde en dit liberale regeeringsstelsel het staatkundige machtsapparaat was in de handen der groot-kapitalistische machthebbers en hun in verschillende partij-politieke kleuren gehulde bewuste en onbewuste helpers en vazallen!

Ik meen aan de hand van tallooze ervaringen, die millioenen Nederlandsche arbeiders met mij in het democratisch-kapitalistische verleden hebben opgedaan, zoo ongeveer te kunnen meeoordeelen over wat daaruit waardeering, verachting of noch het een, noch het ander verdient. En ik zou mezelf moeten verachten, wanneer ik het werk en de goed bedoelde pogingen der

eerlijke sociale voorgangers, zoowel van confessioneele als van ,,moderne'' zijden, niet wist te eerbiedigen. Hen beschouw ik als medeslachtoffers van de democratische hypnose, die door anderen doelbewust op de ,,stemplichtige'', ,,vrije'' arbeiders en ,,arbeiders''-partijgroepeeringen werd toegepast en plutocratisch, politiek-kapitalistisch werd benut.

Wit moet wit zijn. Maar zwart ook zwárt. Wie of wat het ook geldt. En wat daar tusschen zweefde of zweeft, is in dit verband geen bijzondere aandacht waard. Dat is of wordt, òf ten goede, òf ten kwade ,,meegenomen''. Zoo was het in het verleden. Zoo is het thans. En zoo zal het ook in de toekomst zijn en blijven. Het gaat er – en vooral voor ons, arbeiders – dan ook om, wàt leiding gevend en onvoorwaardelijk geldend is: het zwart of het wit.

En zonder dus noch het een, noch het ander uit het oog te verliezen, komen wij tot volgende vragen, waarbij uit de nuchtere antwoorden ten overvloede nog wéér zal blijken, dat het ,,democratische'' verleden voor de *arbeiders*, zoo oud als het geworden is, steeds grauw-zwart was.

Was, in het algemeen, de onderlinge verstandhouding en kameraadschap tusschen de arbeiders van 1940 beter dan die tusschen de arbeiders van 1900?

Neen! Ook in het laatste jaar van de partij-democratie en het liberale individualisme was er nog steeds ook onder de arbeiders al of niet georganiseerd strijd- en haatgevoelen, onderlinge afgunst en wanbegrip. Maar mag dit het ,,democratische'' stelsel worden aangewreven?, zal men zich wellicht hierbij afvragen. Zeer zeker, mag dat! Waar was de democratische regeering, die saamhoorigheid, redelijke verdraagzaamheid, arbeidskameraadschap, besef van lotsverbondenheid enz. van ,,hoog'' tot ,,laag'', in de ondernemingen, in de bedrijven, in en tusschen de organisaties kweekte en desnoods – d.w.z. dáárna voor zoover nog noodig – eischte?! Naar nationaal-socialistische opvattingen is dit één der taken van de regeering en haar organen.

De Leider der Nationaal-Socialistische Beweging, Mussert, zegt: ,,de taak van een waarachtige regeering is in elk opzicht

èn leiding èn voorbeeld geven. Dit behoort tot de nationaal-socialistische levenshouding. Een levenshouding, die van bovenaf door alle volks- en arbeidsgeledingen heen, wordt gekweekt en onderhouden."

Is de verstandhouding bij den arbeid in het algemeen, dus tusschen de arbeiders en de ondernemers, directeuren, bedrijfsleiders, chefs, bazen enz. thans beter dan vroeger?

Neen! Wel bestond er de laatste jaren een goede verstandhouding tusschen zekere ,,arbeidersvertegenwoordigers" en vertegenwoordigers van ,,werkgevers" en van het kapitalisme, in het parlement en in tallooze commissies. Maar voor de rest was de bedoelde verstandhouding er een van meesters en onderhoorigen, slavendrijvers en loonslaven, met al de daaraan weer vastzittende gevolgen, als willekeur, hielenlikkerij enz.... Zeker, er waren enkele gunstige uitzonderingen. Maar die waren er immers veertig jaar en langer geleden ook!

En hoe stond het met de belooning van den arbeid?

Zooals hierboven al is gezegd, is ook wat dit aangaat, het levenspeil van slechts een klein gedeelte van het totale aantal arbeiders, min of meer in overeenstemming met de stijgende mogelijkheden tot ruimere geestelijke en stoffelijke behoeftenbevredigingen. Maar bij het meerendeel der arbeiders en hun gezinnen werden in de afgeloopen tien jaren de behoeften aan arbeidsvreugde, onbelemmerde levensvreugde, gebruik en verbruik, niet redelijker bevredigd dan b.v. in mijn kinderjaren. Eerder nog minder. Want in de laatste twintig jaar was immers de ,,overproductie" van allerhande artikelen, waaraan n.b. in honderdduizenden gezinnen onbevredigde behoefte bestond, en de kunstmatige productiebeperking, veel grooter dan ooit te voren.

En hoe zit het met de werkloosheid en haar gevolgen?

Waren de moeilijkheden der moeders uit de gezinnen der hònderdduizenden werkloozen van 1930–1940 minder zwaar dan die van de moeders uit de gezinnen der tienduizenden werkloozen van 1895–1905? Waren in de periode 1930–1940 de zorgen van honderdduizenden arbeidersvrouwen minder groot

dan die van mijn moeder en die van de vele duizenden andere moeders aan het eind van de vorige eeuw?

Laten wij toch zwijgen over democratische ,,vrijheid'' en over democratisch ,,recht''! Laten wij denken aan de millioenen onterfde vaders, moeders en volkomen onschuldige kinderen!

Zwijg toch over ,,anti''-kapitalistische democratische arbeidersleiders en bedenk, dat deze lieden in de afgeloopen jaren nog slechts één hoop hadden, n.l. de hoop op een kapitalistische ,,opleving''... om weer verder te kunnen ,,pleiten'' voor de arbeiders.

Zwijg toch over ,,socialisten'' en ,,christelijk-socialen''. Zij heulden met het parasiteerende, uitbuitende Jodendom en kapitalisme, want in nauwe samenwerking met deze internationaal geallieerde plutocratenbende grepen zij ieder middel aan, om het volksche socialistische werk van Mussert bij de Nederlandsche arbeiders onmogelijk te maken.

En zwijg toch ook over democratische ,,leiders'' en ,,regeerders''.

ALS de arbeiders door middel van hun arbeid voor den gróótsten overvloed aan producten en productiemiddelen hadden gezorgd, wisten zij met dien „overvloed" geen raad en wisten zij niet te verhinderen, dat in de arbeidersgezinnen armoede werd geleden.

Bestaanszekerheid, dat is toch wel een der éérste en rédelijkste eischen, die het arbeidende volk zijn leiders en regeerders mag stellen. Met bestaanszekerheid bedoel ik, dat het staatsbestuur iederen volksgenoot in de gelegenheid behoort te stellen voor zich en de zijnen door middel van arbeid een bestaan te verwerven. En tevens, dat die bestaanszekerheid zich ook over den ouden dag der arbeiders en arbeidersvrouwen uitstrekt.

Hoe stond het hiermee in den democratischen „rechtsstaat"? Is het nog noodig, op deze vraag antwoord te geven? Zou niet iedere Nederlandsche arbeider weten, dat men vroeger in ons land de werkloozen met tienduizenden telde... maar de laatste tien jaren onafgebroken met honderdduizenden?! Zeker, vroeger waren de werkloozen aangewezen op de bedeeling en later kreeg een gedeelte der arbeiders – nimmer àllen – bij werkloosheid steun, n.l. precies zooveel, dat zij met hun gezinnen niet omkwamen van honger en dus „rustig" bleven.

Een arbeider moet arbeiden; werkloosheid is „bedeeling" of

,,steun'', het is beide voor hem ellende. Hij, die – zoo hij geestelijk en lichamelijk tot arbeiden in staat is – leeft zonder zijn arbeidskrachten in dienst der volksgemeenschap te stellen, leidt een parasietenbestaan. Dit is een feit. Maar even waar is het, dat een arbeider, die zich door middel van zijn arbeidskrachten een bestaan wil verwerven, maar daartoe niet de gelegenheid krijgt, een ontrechte is.

Op de leiding der volksgemeenschap – dus op het staatsbestuur – rust de taak en de plicht, te zorgen voor bestaanszekerheid voor ieder lid der volksgemeenschap! Dit is een nationaal-socialistisch beginsel.

Het ,,democratische'' staatsbestuur, hoe het na een verkiezing ook was samengesteld, dacht blijkbaar ook hierover eenigszins anders. Niet alleen werd het aantal werkloozen, maar ook het aantal ,,armlastigen'' – waaronder ook weer vele valide werkloozen – in de afgeloopen jaren vertienvoudigd. Er is in dit verband nog niet zoo heel lang geleden in de Tweede Kamer en ook in zekere pers wel geschermd met het ,,argument'', dat er tegenwoordig immers ook veel meer Nederlanders zijn dan vroeger. Deze kinderlijke en a-sociale argumentatie wijst al dadelijk op twee dingen.

Ten eerste vinden de democraten het blijkbaar ,,normaal'', dat bevolkingsaanwas automatisch ook aanwas van werkloozen en ,,armlastigen'' met zich meebrengt.

Ten tweede blijkt daaruit, dat democratisch bewind stilstand en achteruitgang is.

En dan hierbij te bedenken, dat vele dergenen, die tot voor kort nog tot de kern van de bekende, beter gezegd, de beruchte ,,democratische zuilen van ons parlementaire staatsbestel'' behoorden, zich op het oogenblik, vooral uit de Nederlandsche Unie, aandienen als menschen, wat zeg ik, als ,,de'' menschen van den nieuwen geest! Jawel, je moet maar durven.

Eerst hebben zij en tot het laatste toe, ten koste der gezinnen van de Nederlandsche arbeiders hun politieke en sociaal-economische onbenulligheid ten toon gespreid en tegelijkertijd lijdelijk toegezien – dan zeg ik het heel zacht – dat ons volk langzaam

maar zeker in zijn gehéél aan den Joodsch-kapitalistischen Moloch werd overgeleverd.

Thans willen de Unie-lieden het volk leiden.

Hitler zegt ergens in ,,Mijn kamp'':

> ,,Eergierige leiden, die voordien nog nooit eigen ideeën, dus nog veel minder een eigen doel hebben gehad, voelden zich plotseling ,,geroepen'' en merkwaardig genoeg, precies op het oogenblik, dat ze het succes der N.S.D.A.P. onmiskenbaar zagen naderen. Plotseling ontstonden er programma's, die in ieder opzicht copieën waren van het onze; men streed voor ideeën, welke men aan ons ontleend had; men kwam tot doelstellingen, waarvoor wij reeds jarenlang vochten; men nam methodes te baat, welke de N.S.D.A.P. reeds lang gebruikt.''

Welke eenigszins nuchtere en zelfstandig denkende Nederlandsche arbeider zal bij deze woorden van Hitler niet aan de Nederlandsche Unie denken?! Wij zien immers in deze dagen in ons land precies hetzelfde gebeuren. Plotseling zagen en zien wij lieden opduiken – veelal stroomannen van de oude democratische politiekelingen achter de schermen –, die nu ook ,,weten'' hoe het moet. Terwijl zij voorheen geen goed woord voor Mussert en het nationaal-socialisme over hadden en er zich, als zij het zelf niet deden, over verkneuterden, dat behalve Hitler ook de Leider van het Nederlandsche nationaal-socialisme werd gehoond op een wijze, waar de honden geen brood van lustten. Het is zelfs met sommigen zoo sterk, dat zij thans het woord ,,socialisme'' al in den mond nemen, terwijl zij tot voor enkele maanden nog ópenlijk van socialisme gruwden en hun best deden, om de arbeiders in het democratisch-kapitalistische slavenjuk te houden, terwijl zij tevens poogden het volksche socialisme te vernietigen.

De heeren van de Unie-tot-behoud-van-het-oude zijn wat laat met hun ,,socialisme'' en hun ,,nieuwe gemeenschap''. Bovendien vergeten zij, dat socialisme al eens eerder tot negotie-

artikel werd gemaakt door Joden en hun trawanten. Vele Nederlandsche arbeiders hebben hieruit leering getrokken, waartoe ik ook mezelf reken.

Werkelijk socialistisch denkende arbeiders zijn met geen negotie-socialisme – van welke zijde dan ook – meer te vangen. Zij vonden en vinden hun plaats achter Mussert en de zwart-roode arbeidsvanen der Nationaal-Socialistische Beweging.

HOE en wat ik precies heb gedacht, toen ik voor het eerst over Mussert en de N.S.B. hoorde en las, kan ik mij niet goed meer herinneren. Maar in ieder geval viel mijn ,,oordeel'' allesbehalve gunstig uit. En zeker is, dat ik mij indertijd Hitler nog voorstelde als een soort bandieten-hoofdman en Mussert als een nieuw type kapitalisten-handlanger.

Wel was in die dagen mijn vertrouwen in de democratische partijpers al danig geschokt. Maar ja, over het nationaal-socialisme schreven de bladen en kleine krantjes, die ik in handen kreeg, vrijwel gelijkluidend. Van ,,Het Nieuws van den Dag'' tot en met ,,Het Volk'' en ,,De Tribune''. En eerlijk gezegd kwam het niet in me op, dat juist deze vrijwel gelijkluidende veroordeeling van Mussert en het nationaal-socialisme in het algemeen, bij bladen en partijen, die overigens toch ook elkáár te vuur en te zwaard bestreden, op zijn minst verdacht was. Eén ding staat hierbij toch evenwel vast: als ik van kapitalistische zijde, zooals b.v. uit ,,De Telegraaf'', ,,Algemeen Handelsblad'', ,,De Standaard'' van Colijn e.d., ook maar één goed woord over Hitler-Duitschland en/of over Mussert en zijn Nationaal-Socialistische Beweging zou hebben vernomen, zou ik zeer waarschijnlijk tot de laatste Nederlandsche arbeiders hebben behoord, die zich achter de vlag van Mussert scharen.

Maar hoe het verder ook zij, dus door welke oorzaken dan ook: er kwam een oogenblik, waarop ik me voornam, eens min of meer zelfstandig te gaan onderzoeken, hoe het nu eigenlijk met dat „socialisme" van de N.S.B. en van „dien Mussert" zat. Op de geestelijke reacties, die dit onderzoek in mijn sociaal-democratisch geschoolde binnenste tot gevolg had, zinspeelde ik in het bovenstaande reeds. En ondanks alles, ondanks de voorafgaande democratische „voorlichting", de hoon van sommige arbeiders in de fabriek en daarbuiten, de verwijten en de schrijnende blikken en opmerkingen van mijn oude politieke strijdmakkers en... van mijn familie, en ondanks al het andere, waarmee een „jong"nationaal-socialistische arbeider in het bijzonder wordt bestormd en heeft te kampen: Mussert en het nationaal-socialisme wonnen het!

O neen, Mussert had het niet in één slag gewonnen en mijn geestdrift voor het nationaal-socialisme was aanvankelijk nu niet dadelijk wat je noemt, onbluschbaar. Ik had allerlei aanmerkingen. Voornamelijk op enkele nieuwe „partijgenooten" in de groep, waarbij ik was ingedeeld. Onze groep bestond voornamelijk uit arbeiders, maar er waren ook „middenstanders" bij... en, dat was in mijn oogen wel het „ergste", ook een paar „werkgevers". En nu wist ik wel, dat deze laatsten „niet de beroerdsten" waren, maar toch wekte hun aanwezigheid bij mij wel eenig wantrouwen. Ik had te veel a-sociale praktijk en anti-sociale bedoelingen gezien.

De wèrkelijke geestdrift groeide pas, toen ik die warme sfeer van echte socialistische kameraadschap ging voelen. In de partij, waarin ik politiek was opgegroeid, was de kameraadschap dikwijls heel ver te zoeken. Niet alleen tusschen de arbeiders onderling, maar vooral tusschen de „arbeiders" en de „intellectueelen", partij- en vakbondsambtenaren en verschillende „leiders". Daar noemde men elkaar – achter de loketten in vakbondsgebouwen b.v. – steeds „meneer". Als een „N.S.B.-arbeider" het in zijn hoofd zou krijgen, om b.v. een kring- of districtsleider met „meneer" aan te spreken, zou hem ongetwijfeld worden gevraagd, of hij „wel heelemaal in orde" was...

Zeker, het w o o r d ,,kameraad'' zonder meer is nog niet de g e e s t der kameraadschap zelf. Gloed en warmte krijgt dat woord pas door den geest. Welnu, deze geest is in alles, omdat de Leider der Beweging met dezen geest is bezield niet alleen, maar van de oprichting der N.S.B. af, deze geest van kameraadschap heeft uitgedragen. Het was de staat van vernedering, waarin de arbeid en de arbeider verkeerde, die in Mussert het verzet tegen de democratie wekte.

,,De grenzenlooze vernedering van den arbeid in onzen tijd,'' zoo schreef Mussert, ,,is één van de belangrijkste verschijnselen van de diepte, waarin ons volk verzonken is''.

,,Onze Beweging zal staan op den bodem van waarachtigheid; verlaat zij dezen bodem, dat zij dan verzinke in ongerechtigheid''.

,,Wanneer een dwaas regeeringssysteem, gebaseerd op het egoïsme en de heerschzucht der menschen, ongetelde duizenden in de diepste duisternis laat leven aan den rand van den ondergang, wanneer er geen arbeid meer is voor de volwassenen, geen toekomst voor de jeugd en geen bestaanszekerheid voor den ouderdom, dan is er geen vrede mogelijk, maar leeft dit volk inwendig in oorlog en dus in staat van ontbinding.''

,,De ouden van dagen moeten het bezoldigde werk overlaten aan jongere krachten en... door het werkende volk worden gepensionneerd.''

,,Het kapitalisme is een onzer doodsvijanden.''

,,Nog gevaarlijker is het kapitalisme, zooals het zich op het oogenblik voordoet. Zij, die daarin heerschen, hebben zich aaneengesloten om het geheele politieke en economische leven der volkeren in hun macht te krijgen. Zij worden daarin bewust of onbewust geholpen door de ,,leiders'' der arbeiders zelf, die dankbaar zijn voor een deel van de buit.''

„Nooit hebben wij geweten, dat het zich inzetten met zijn geheele persoon voor een volk, dat in slavernij is gebracht, zoo gevaarlijk is. Zelfs de slaven helpen hun meesters, om hen den knoet te kunnen laten zwaaien."

„Elke nieuwe gedachte wordt bestreden en naarmate zij beter is, is de bestrijding des te erger. Al het goede op deze wereld is alleen na harden strijd veroverd."

Vergeet niet, dat deze gedachten werden uitgesproken in de jaren, waarin letterlijk àlle democratische „volksvertegenwoordigers" en „arbeidersvertegenwoordigers" geen middel onbeproefd lieten, om het democratisch-kapitalistische stelsel te handhaven. En daarbij wisten deze lieden zich niet alleen verzekerd van den machtigen steun der groot-kapitalisten in ons land, maar ook en veelal langs voor ons, arbeiders, schier onnaspeurlijke wegen, van den steun van alle Joodsche en grootkapitalistische combinaties ter wereld, waarvan de draden samenliepen in Londen.

Neen, ik lijd niet aan blinde persoonsverheerlijking. Ik ben geen kind meer en mijn ervaringen zijn wel van dien aard geweest, dat ik onderscheid weet te maken tusschen woorden en daden. Het is een groot geluk, dat ook in ons land een Leider is opgestaan, die socialistische woorden met onverwoestbaren wil weet te maken tot socialistische daden. Tot socialistische daden, waarnaar ik reeds als kind – zij het dan in ongeordend denken en uit een geestelijk dwaalspoor – hunkerde.

Thans geloof ik niet alleen, maar wéét ik tevens, dat er in Europa nog Leiders zijn, die hun arbeidersafkomst niet verloochenen, maar juist mede door die afkomst in staat zijn, hun onovertrefbare energie in te zetten, om niet alleen eigen volk, maar zelfs – zij het dan noodgedwongen met de wapenen – alle Europeesche arbeidende menschen eens en voorgoed van dat mensch- en arbeidonteerende kapitalisme te verlossen.

Men heeft Mussert onophoudelijk en in de meest lasterlijke bewoordingen verweten, dat hij méér vertrouwen stelde in de

hierboven bedoelde Leiders dan in de „democratische" politiek-kapitalistische vertegenwoordigers en plutocratische leiders van de Churchill-bende. Maar juist dàt vertrouwen stempelt den Leider van het Nederlandsche nationaal-socialisme reeds tot een figuur van beteekenis. Terwijl alle anderen, deels bewust en deels onbewust, van den olie- en Unilever-kapitalist Colijn tot en met den uiterst linkschen democraat, op de bres stonden voor het parlementair-democratische regeeringsstelsel – d.i. voor het politieke machtsinstrument van Jodendom en grootkapitalisme – voerden enkele tienduizenden Nederlandsche hoofd- en hand-arbeiders onder leiding van Mussert een titanenstrijd tègen alle machten der Joodsche en groot-kapitalistische onderwereld en vóór volksche vrijheid en socialistisch recht.

Aan de enkele democratische partij- en vakbondleiders, die daarbij te goeder trouw waren, mag eigenlijk alleen worden verweten, dat zij niet inzagen waartégen en waarvóór Mussert streed. En ik kan mij heel goed indenken, dat deze vroegere arbeidersleiders – voor de rest heb ik slechts verachting – het allesbehalve prettig vinden, nu in hun hart te moeten erkennen, dat niet Mussert en de zijnen, maar zij aan den verkeerden kant stonden en streden. Helaas, voor den „democratisch" gevormden mensch is het nu eenmaal zeer moeilijk, ongelijk te erkennen.

Het getuigt ontegenzeggelijk van weinig innerlijke grootheid bij sommige heeren, thans, nu de democratische kansen verkeken zijn, plotseling dingen te noemen en zelfs te propageeren, waarvan nog maar luttele maanden geleden werd beweerd, dat zij niet deugden, zónder er rondweg voor uit te komen, dat zij het een en ander aan Mussert en het nationaal-socialisme in het algemeen ontleenen. Dat dit in deze dagen o.a. door de Nederlandsche Unie gebeurt, behoef ik – men kent de nieuwe propaganda van de vereenigde oude democratische partijen – niet nader aan te toonen.

Maar nog veel beter kan ik mij voorstellen, hoe thans meer dan ooit vele arbeiders met neerslachtigheid en met twijfel worstelen. Ik weet uit ervaring wat het voor een arbeider met

gemeenschapsidealen wil zeggen, te meenen ,,de'' middelen tot de verwezenlijking van die idealen te hebben verloren.

Er is echter in ons land niets verloren gegaan dan ,,de'' middelen om de arbeiders te bedotten, te verwaarloozen en te knechten! Alleen hét middel tot de verwerkelijking van het voor àlle arbeiders aanvaardbare en noodzakelijke Nederlandsche socialisme is ongeschokt behouden; het is levenskrachtiger, grooter en sterker dan ooit. Dat middel is de Nationaal-Socialistische Beweging!

ALLEEN reeds het voor iederen arbeider onmiskenbaar duidelijk waar te nemen verschijnsel, dat alles wat kapitalistisch en reactionnair was en is, samenschoolt en samenzweert tegen Mussert en zijn Beweging, moet voor de nog niet-nationaal-socialistische arbeiders een vingerwijzing zijn. Een vingerwijzing, dat de nieuwe Nederlandsche gemeenschap, waarin Mussert de leiding zal hebben, een socialistische arbeidsgemeenschap zal zijn!

Plotseling zagen wij na Mei j.l. menschen opduiken, die vóór dien tijd nimmer blijk gaven te weten, dat er in Nederland ook nog àrbeiders zijn. Thans echter wordt zelfs in de meest reactionnaire bladen gekweeld en gekwijld over „eenheid", over „de nieuwe gemeenschap" enz. Thans loopen zelfs de meest zelfgenoegzame dames en heeren uit de liberaal-kapitalistische karbonade-buurten hun verknochtheid aan ons volk te demonstreeren... met een Uniespeldje. Waarom toch zoo plotseling „sociaal"?

Waar waren zij toch vóór Mei?

Ik heb ze niet ontmoet! Althans niet als „socialen". Dit wil niet zeggen, dat ik niet weet waar ze toen te vinden waren. Toen zaten ze nog aan de liberale koffietafel in de een of andere deftige societeit, of in de voor arbeiders ontoegankelijke schouw-

burg en concertzalen! Of denkt ge, dat het anders was, kameraad?! En denkt ge nu wèrkelijk, dat al die neusjes van den democratisch-kapitalistischen zalm, die toch vóór Mei volop gelegenheid hebben gehad den arbeiders, arbeidersvrouwen, arbeiderskinderen en ouden van dagen recht te doen en een werkelijke sámenleving in te stellen, nu zoo maar inéèns een nieuwe en betere gemeenschap voor het arbeidende volk willen en kunnen bouwen?!

Zou het niet zóó zijn, dat ze de touwtjes in handen willen houden en een ,,nieuwe gemeenschap'' willen beginnen, om aan de Nederlandsch-socialistische gemeenschap van Mussert te ontkomen?

Moet op deze vraag nog antwoord worden gegeven?!

Hebben wij dan in het verleden nóg niet genóég geleerd?! Hebben wij dan niet ondervónden – de een misschien aan den lijve wat minder, maar de ánder zooveel te méér –, dat er tegenover een, die met de zijnen in weelde baadde, duizenden in grauwe armoede, schrijnende onzekerheid en geestelijke vernedering verkeerden?! Welke waarborgen zou een door de Unie uit den grond gestampte ,,nieuwe gemeenschap'' den arbeiders bieden, een ,,nieuwe gemeenschap'' in elkaar geflanst door Unie-leden, die toch hebben bewézen, geen sociaal-rechtvaardige volksgemeenschap te willen en te kunnen bouwen?!

Voelt ge niet, kameraad, de geweldige kracht, die de Nederlandsche arbeiders kunnen ontwikkelen door zich één van wil achter Mussert en zijn arbeidsvanen te scharen?! Bemerkt ge dan niet: hoe hooger de huizen en hoe dikker de bontmantels, hoe grooter de afkeer en de angst voor het onweerstaanbaar aanzwellende leger der fier marcheerende en zingende W.A.-kameraden?

Die W.A.-mannen, – wat zijn dat voor kerels?

Zijn dat soms kapitalisten, Joden, liberale ,,werkgevers'', zelfgenoegzame krentenwegers, effectenzwendelaars e.d.? Of zijn dat strijdende arbeiders, die weten waar zij hèèn willen?! Ik zou denken: de laatsten! En heusch niet, omdat ik er zelf ook toe behoor. Hoewel ik voor geen enkele bedreiging – en dat geldt

vanzelfsprekend evenzeer voor mijn duizenden arbeidskameraden -- ertoe over zou zijn gegaan, vrijwillig dus zéker niet, wanneer ik het doel niet kende.

Het doel is: de Nederlandsch-socialistische volks- en arbeidsgemeenschap. Een volksgemeenschap, waarin niet de spek- en worst-Joden noch andere kapitalistische uitbuiters en parasieten en ook niet de van geen maat en sociaal-economische ordening wetende pratebollen, maar de àrbeiders, om met onzen Leider te spreken, de eerste burgers zullen zijn! En dáártoe is de W.A. één der doeltreffende en onontbeerlijke middelen!

De W.A. meldt den Nederlandschen arbeidskameraden den nieuwen tijd. En natuurlijk zij, die om welke reden dan ook, bewust dien nieuwen tijd van socialistische arbeidsorde en gerechtigheid schuwen, noemen deze geuniformde, marcheerende, zingende, weerbare nationaal-socialistische arbeiderscolonnes ,,on-Nederlandsch''. En dat niet alleen.

In het liberaal-kapitalistische verleden heeft de politiek-kapitalistische reactie, heeft de plutocratische kliek de W.A. verboden. En thans, nu deze reactionnaire macht tengevolge van de door haarzélf bevorderde en uitgelokte oorlogsgebeurtenissen zoo plótseling is gebroken, poogt de zwárte kern dier reactie ieder, die daar maar even toegankelijk voor is, tegen de W.A. op te hitsen. En wie zijn daar toegankelijk voor? Gij kunt het zelf constateeren, kameraad. Dat zijn de ,,echt nationalen''. Dat zijn in hoofdzaak zij, die den handarbeider een stuk minderwaardigheid vinden en de arbeidersmeisjes en de moeders van arbeiderskinderen nog net goed genoeg achten, om als ,,dienstmeid'' en als ,,werkvrouw'' te fungeeren! Dat zijn de Pa's en de Ma's, en hun in het democratisch-kapitalistische stelsel bevoorrechte zoontjes en dochtertjes, die uit puur besef van ,,volksverbondenheid'' op zekere dagen hun ,,echt-nationale'' gevoelens demonstreerden met een oranjestrik van echte zijde en hun ,,sociale'' gevoelens, door zoo af en toe een grijpstuiver in het ,,armenbusje'' te offeren.

O jawel, ik weet best, dat de geest, die leeft in deze politiek en kapitalistisch reactionnaire-allerlei-plus-huurlingen en de door

goud en dierbare woorden verblinde helpers, een gevólg is. Een gevolg van het systeem, waarvan ook de onterving der arbeiders een gevolg was. Wij, nationaal-socialistische arbeiders, zijn geen klassenstrijders. Wij gelooven in geen klassen en wij zijn dus niet van meening, dat ,,de kapitalistische en de arbeidende klasse in duurzame belangentegenstelling tegenover elkaar staan''. Wij weten opperbest, dat er tusschen de mentaliteit van den ,,arbeider'' en de mentaliteit van den niet-Joodschen ,,kapitalist'', in wézen geen greintje verschil is. Al missen de arbeiders dan de stoffelijke middelen, die een mensch noodig heeft, om in den lètterlijken zin kapitalist te kunnen zijn, naar den géést zijn ook vele arbeiders kapitalisten. Een arbeider, die zich onrechtmatig – het doet er niet toe met welke middelen – poogt te bevoordeelen ten koste van de arbeids- en levensrechten van een anderen arbeider, is in wézen evenzeer een verachtelijke kapitalist als iemand, die met de uitleving van dezen geest méér succes behaalde. Dat – helaas – zulke arbeiders wel voorkomen, behoef ik mijn oprechte en nuchter denkende arbeidskameraden toch waarachtig niet te vertellen. En voorts: zagen gij en ik nooit arbeiders en zoogenaamde arbeidersleiders èn arbeidersvertegenwoordigers, kapitalisten en vrienden van kapitalisten worden?!

Ik wil hier maar mee zeggen, dat wij ook de hand in eigen boezem moeten durven steken. Alleen dàn kunnen wij de dingen zuiver zien.

WIJ zijn allen menschen. Als Nederlandsche menschen vormen wij met elkaar het Nederlandsche volk. Het zgn. democratische stelsel heeft de mogelijkheden geopend, vergroot en gehandhaafd voor den kapitalistischen geest en den Joodschen geest, om zich vrijelijk uit te leven. En dat juist gemakkelijker, naarmate men individueel, nationaal en/of internationaal, geestelijke en stoffelijke middelen bezat, om die liberaal-kapitalistische ,,vrijheid'' te benutten.

Bij het nationaal-socialisme gaat het er om,

ten eerste: het parlementair-democratische stelsel, als de staatkundig georganiseerde mogelijkheid tot schier onbelemmerde uitleving van den kapitalistischen en volksvreemden geest, uit te schakelen.

ten tweede: een staatkundige en economische orde in te stellen en uit te bouwen, waarbij de volksvreemde en kapitalistische geestesgesteldheid onverbiddelijk wordt uitgebannen en onvoorwaardelijk wordt vervangen door den volkschen, den socialistischen geest.

ten derde: wetten in te stellen, die in alle opzichten de naleving van dien volkschen en socialistischen geest waarborgen naast een opvoeding, die er op is gericht, vóór alles

en zonder ook maar het minste onderscheid de Nederlandsche jeugd met dien volkschen en socialistischen geest te bezielen.

Zou er langs dezen, in de kern van de zaak eenvoudigen en aan den voorafgaanden volkomen tegengestelden weg, geen waarachtig nieuwe en voor den arbeidenden mensch betere volksgemeenschap bereikt worden, kameraad?! Ongetwijfeld en snel!!

Mussert zegt: „De waarheid is altijd eenvoudig, alleen de leugen is gecompliceerd". En zoo is het!

Van het oogenblik, dat Mussert de Nationaal-Socialistische Beweging in het leven riep, hebben de heeren bewuste tegenstanders letterlijk geen enkel middel geschuwd en vóór alles den gecompliceerden politieken léúgen te baat genomen, om de eenvoudige waarheid van Mussert voor de Nederlandsche a r b e i d e r s onverstaanbaar te maken.

Negen jaar lang, dag in dag uit, heeft de Leider der N.S.B. de nationaal-socialistische waarheid in woord en geschrift verkondigd en al den smaad en den laster, die dáárom door de democratisch-kapitalistische machthebbers en hun vazallen over hem en de Beweging werd uitgestort, met ijzeren wilskracht getrotseerd.

Thans is het Joodsch- en democratisch-kapitalistische leugennetwerk aan flarden gescheurd. Men poogt het nog hier en daar weer aan elkaar te knoopen. Maar het is te laat. De belangrijke knooppunten zijn vernietigd, overal is het hopeloos in de war en de internationale draden der Joodsche persbureaux Havas, Reuter enz. zijn afgesneden.

Als hyena's sluipen de intriganten en beroepslasteraars over het politieke slagveld. Nieuwe, steeds weer nieuwe leugens worden in misdadige breinen uitgedacht, om ze door nog verblinde lieden en onnoozele halzen te laten rondfluisteren.

Maar de ban is bij de arbeiders gebroken!

De nationaal-socialistische revolutie tegen het plutocratische, het ultra-moderne roovershol in Londen, golfde met onvermijdelijke noodzakelijkheid ook over ons land. Het geestelijke

omwentelingsproces uit de liberaal-kapitalistische denkwijze naar de nationaal-socialistische bewustwording, door Mussert ingezet en geleid, zette zich in versneld tempo en met onfeilbare zekerheid door.

Er is geen houden meer aan.

Het nationaal-socialisme zet zich in honderdduizenden arbeidershoofden en -harten vast. Met duizenden stroomen zij toe en voegen zich met vurig geloof en innerlijke zekerheid bij de tienduizenden nationaal-socialistische arbeidskameraden achter de zege-vlag van den arbeid.

De reactie kakelt... en fluistert..., intrigeert... en hoopt; loert..., wenscht..., vèrwenscht... en siddert. Doch de W.A.-kameraden marcheeren, vastberaden en zelfverzekerd met dreunenden stap en slaande trommels, overtuigd van heilige roeping en bezield met onstuimigen vernieuwingsdrang. Zij melden met hun hartstochtelijk gezongen strijdliederen den nieuwen tijd, den tijd van Arbeid en Brood, Vrijheid en Recht, Arbeidsvreugde en Levensblijheid voor den arbeidenden mensch.

De toekomst is aan òns, aan de àrbeiders in de juiste beteekenis van het woord. Buiten ons, hoofd- en handarbeiders, onze kinderen, onze zieken en onze ouden van dagen, kan niemand moreele rechten laten gelden, noch op de straat, noch op de voortbrengingsmiddelen, noch op den grond, noch op de gebruiksgoederen, noch op de verbruiksartikelen. Kort en zonder éénig voorbehoud: het Vaderland met àlles wat daartoe behoort, is van òns, van de árbeiders, van de Nederlandsche hoofd- en handarbeiders. Van wie zou dit Vaderland ànders moeten zijn?!

Het kapitalisme, zich politiek bedienende van democratische leugens, heeft ons het Vaderland ontroofd. Zoo was het vroeger ook in Duitschland. Uit dit ontzettende onrecht is het nationaal-socialisme ontstaan. Onweerstaanbaar zal het de geheele arbeidende Germaansche menschheid in haar, door Arbeid verworven historische rechten herstellen.

Voelt ge wat dit zeggen wil, kameraad?! Voelt ge, dat onze groote en onverzoenlijke vijand, die ook de vijand van onze ouders was en ook onze kinderen verder in de toekomst met werkloos-

heid, geestelijke vernedering, hongerloonen, uitbuitingssystemen, bestaansonzekerheid, oorlog, een kommervollen ouden dag enz. zou hebben geteisterd, voelt ge, dat onze groote vijand eindelijk wankelt?! Voelt ge, dat deze schier ongrijpbare en tot voor kort nog oppermachtige vijand der arbeiders, in deze revolutionnair bewogen dagen reddeloos door het nationaal-socialisme wordt verslagen en voor eeuwig wordt uitgebannen?

Voelt ge, dat ónze dageraad gloort?

Neen, ik overdrijf niet. Ik ben er mij volkomen van bewust, dat ook de nieuwe, de nationaal-socialistische volksgemeenschap ménschenwerk zal zijn. Maar maakt het dan geen verschil door wélke menschen wordt gebouwd?! Maakt het dan geen verschil of de ontwerpers en de bouwers door de liberaal-kapitalistische mentaliteit worden gedreven of door den socialistischen geest worden gestuwd en geleid?!

Beteekent het dan geen ontzaglijke omwenteling ten goede, wanneer kapitalisme overal en in alles wordt vervangen door socialisme?! Moet er in de harten der arbeiders geen vreugde zijn, wanneer de kapitalistische voortbrenging en verdeeling wordt uitgeschakeld en omgeschakeld naar redelijke en zoo ruim mogelijke geestelijke en stoffelijke voorziening in de gezinnen der arbeidende menschen?

GIJ kameraad – gij die deze dingen toch in wezen voelt als ik, gij die in vroeger dagen door den invloed en overtuigingskracht van eerlijke arbeidersleiders uit andere tijden alreeds socialistisch leerde denken en in andere organisaties dan de nationaal-socialistische naar de socialistische arbeidsgemeenschap hunkerde en haar poogde te helpen verwerkelijken: waar wacht gij nog op?! Zag en ziet gij niet, dat alreeds duizenden van de oude socialistische strijdmakkers zich in de Nationaal-Socialistische Beweging achter den volksch-socialistischen Leider Mussert schaarden?! Zet toch die democratische waandenkbeelden en muizenissen uit het gemartelde hoofd en treedt vrij en frank in die lange en geestdriftige rijen der nationaal-socialistische arbeiders! Doorbreekt die innerlijke passiviteit en neemt déél aan den strijd vòòr en aan den opbouw van de socialistische arbeidsgemeenschap!

De socialistische revolutie van den volkschen arbeid schrijdt onweerstaanbaar voort. Reeds teekenen zich tastbare socialistische vormen af temidden der kapitalistische puinhoopen! Moet gij, kameraad, moet gij bij dit geweldige volksch-socialistische gebeuren een afwachtende houding aannemen?! Dat màg en dat kàn niet! Gij hoort bij ons, bij de socialisten van de daad, in volle bereidheid voor de vervulling van de socialistische taken, die nu

niet langer meer ongedaan kúnnen en mogen blijven. Alleen zóó, temidden van de nationaal-socialistische, strijdende en bouwende arbeiders, wordt gij door kapitalisme en door reactie gevreesd!

Dit zeg ik tot de socialistische arbeiders.

Maar ook gij kameraad, gij, die meende het zónder socialisme te kunnen stellen of naar iets verlangde en streefde wat in wezen niet verschilde van ons ideaal, maar het slechts een anderen naam gaf: ook gij zijt een der onzen! Ook gij zijt, zij het dan nog min of meer onbewust, nationaal-socialistisch. Ook gij zijt, zoogoed als ik en ieder ander, in de liberaal-kapitalistische wereld bij het maatschappelijke denken op een in het bijzonder voor onszelf en onze gezinnen verderfelijk dwaalspoor gebracht. En wáár gij ook woont, wàt gij ook zijt, hóé gij uw arbeidstaak ook vervult of wenscht te vervullen – gij en ik, wij allen, de Nederlandsche arbeiders, behóóren bij elkaar en zijn zonder voorbehoud en zonder onderscheid volledig op elkander áángewezen. Gij zijt bedrogen en ik ben bedrogen, wij állen, de een wat meer en de ander wat minder, zijn geestelijk en stoffelijk bedrogen en ontrecht. En niet alleen in enkele voorafgaande jaren, maar via onze ouders en voorouders sinds méér dan een eeuw. Alleen heeft dit bedrog en die ontrechting in de voorafgaande tientallen jaren zulk een kolossalen, georganiseerden omvang aangenomen, dat de volksch-socialistische revolutie onvermijdelijk en voor de arbeiders gebiedende eisch werd. Slàchtoffers van het Jodendom waren wij, van het menschonteerende kapitalisme, van de leugenachtige democratie en van gehuicheld „christendom".

Hebt gij géén behoefte aan sociale rechtvaardigheid in de beste beteekenis van deze in het verleden zoo veelvuldig gebruikte, maar nimmer in practijk gebrachte woorden?! Ik zou het wel denken! Deze behoefte zal straks – juist als zij ook in ons land door en in het nationaal-socialisme wordt bevredigd – nog duidelijker aan den dag treden dan in het verleden.

Laten wij ons toch niets wijsmaken of wijs laten maken: wij allen, wie of wat wij ook zijn, hebben als arbeidende, als rustende, als ons verpoozende, als ons ontwikkelende en als op de maatschappelijke ladder eerlijk omhoog strevende menschen, een

lange reeks gelijkgerichte behoeften. Slechts sommige van deze gemeenschappelijke behoeften aan geestelijke en stoffelijke goederen konden in het voorafgaande stelsel – en nooit anders dan met horten en stooten en altijd na een langen lijdensweg – g e d e e l t e l ij k worden bevredigd. Over alles werd lang en veel in Kamers, raden en commissies gesproken, geredekaveld en gekletst, zonder dat het voor de arbeiders practische resultaten opleverde. En vele van deze toch zoo diep menschelijke verlangens bleven, volkomen kunstmatig onderdrukt, bij het meerendeel der arbeiders en arbeidersvrouwen onbewust knagen, waardoor het levensgeluk werd ondermijnd.

En toch, deze redelijke sociale behoeften hebben in ieder van ons, die bereid is zijn arbeidsplichten in dienst der gemeenschap te vervullen, onomstootelijk recht op bevrediging. Ontelbaar zijn de daartoe aanwezige en aan te wenden technische en economische mogelijkheden.

Daarom: àchter Mussert voor ònverwijlde en òngeremde vorming van de Nederlandsche nationaal-socialistische arbeidseenheid en volksgemeenschap! Mussert en zijn in jarenlangen strijd gestaalde en uitnemend georganiseerde Nationaal-Socialistische Beweging erkennen maar één recht, namelijk het door árbeid v e r w o r v e n recht!

Het recht op gelijke levenskansen voor alle Nederlandsche arbeiders van hoofd en van hand!

Het recht op georganiseerde en organische verwerkelijking van àlle socialistische gemeenschapsmogelijkheden!

Het recht, niet alleen op arbeid, maar ook en niet minder rechten bij de verdééling van het voortgebrachte!

Het recht op geestelijk en materieel deelgenootschap in de onderneming en in de bedrijfstak!

Het recht van iederen hoofd- en handarbeider op door bijzondere arbeidsprestaties verworven eigen bezit!

Het recht op een woning, gebouwd en ingericht naar de eischen van den tijd, waarin wij leven!

Het recht op behoorlijke vacanties en op ruime ontwikkelings- en ontspanningsgelegenheden!

Het recht op menschwaardige pensionneering op den ouden dag, bij vroegtijdige invaliditeit en voor weduwen, en gelijkwaardige verzorging door de gemeenschap van alleenstaande weezen!

Het recht op volledige eerbiediging van den ménsch in den arbeider!

Dit zijn enkele van de onaantastbare rechten van den zijn arbeidsplicht vervullenden werker in den nationaal-socialistischen staat.

Eén volk van kameraden!

Gelijke plichten en gelijke rechten voor allen! Hiervoor streed Mussert negen jaar lang tegen de Joodsche, kapitalistische en partij-democratische machten! Hiervoor, voor de geestelijke en stoffelijke bevrijding en verheffing der arbeiders, marcheeren de zwarte soldaten van den Leider der Nationaal-Socialistische Beweging!

